

Братя Грим
Бременските градски
музиканти

Един човек имал магаре, което дълги години търпеливо носило пълни чували жито на мелницата. Но ето че силите му почнали да го напускат и то ставало все по-негодно за работа: тогава господарят намислил да се отърве от него.

Разбрало магарето, че нищо добро не го чака, та побягнало и се запътило към Бремен – надявало се, че там ще може да стане градски музикант. Вървяло що вървяло, зърнало едно ловджийско куче, което лежало край пътя и дишало с отворена уста, сякаш било капнало от тичане.

– Ех, Давчо, защо дишаш така тежко? – попитало магарето.

– Ох – отвърнало кучето, – защото остарях и от ден на ден отпадам все повече и повече, та не ме бива вече за лов. Господарят реши да ме убие и аз си плюх на петите. Но как ще си изкарвам хляба сега?

– Знаеш ли какво – рекло магарето, – аз отивам в Бремен и ще стана там градски музикант. Ела с мене и също подай заявление да те назначат в музиката. Аз ще свиря на лютня, а ти ще биеш барабана.

Съгласило се кучето и двамата тръгнали заедно. Не минало дълго време, видели един котарак, който седял начумерено край пътя, сякаш град го е бил.

– Каква беда те е сполетяла, та си толкова кисел, стари Мустакане? – попитало магарето.

– Кой може да бъде весел, когато ножът опре на гърлото му? – отвърнал котаракът. – Остарях вече и зъбите ми отъпяха, та предпочитам да седя зад печката и да преда, вместо да ловя мишки. Но господарката реши да ме удави и аз офейках. Сега се чудя и мая къде да се дявам.

– Ела с нас в Бремен. Знаем, че те бива за нощна музика и можеш да станеш там градски музикант.

Котаракът сметнал, че това е разумно, и тръгнал с тях.

Скоро тримата бегълци минали покрай един чифлик. На портата бил кацнал петел и викал, колкото му глас държи.

– Ще спукаш тъпанчетата на хората – рекло магарето. – Какво те е прихванало, та си се разкукуригал така?

– Пях на хубаво време – отвърнал петелът, – но утре е празник, ще дойдат гости и стопанката без капка жал в сърцето рече да свари супа от мене. Довечера ще ми отрежат главата, затова ще си дера гърлото, дока-то мога.

– Слушай, Червеноглавчо – рекло магарето, – я по-добре ела с нас в Бремен. Където и да отидеш, все ще е по-приятно, отколкото да умреш. Ти имаш хубав глас и ако дойдеш с нас, ще направим музика за чудо и

приказ.

Допаднало това предложение на петела и четиримата поели дружно.

Но град Бремен бил далеко, не могли да стигнат там за един ден, та вечерта спрели в една гора да пренощуват. Магарето и кучето легнали под едно голямо дърво, а котаракът и петелът се разположили на клоните, но петелът поразмислил и се изкачил чак на върха, дето за него било най-безопасно. Преди да заспи, поогледал се още веднъж на всички страни и му се сторило, че в далечината блещука огънче. Викнал на другарите си, че далеко оттук сигурно има къща, защото видял светлинка.

Магарето рекло:

– Ще трябва да станем и да отидем там, защото тук не е никак удобно.

Кучето пък добавило, че два-три кокала с малко месо добре ще му дойдат.

Дигнали се и тръгнали към светлинката, която бил зърнал петелът. Скоро тя заблещукала по-ясно и ставала все по-голяма и по-голяма, докато най-сетне спрели пред ярко осветена разбойническа къща. Магарето, нали било най-високо, се приближило до един от прозорците и надникнало вътре.

– Какво видя, Сивчо? – попитал петелът.

– Какво видях ли? – отвърнало магарето. – Трапеза с хубаво ядене и пиене, около нея са насядали разбойници и сладко-сладко се гощават.

– Ето ти работа за нас – рекъл петелът.

– Ох, да бяхме ние вътре! – рекло магарето. Мислили, мислили животните какво да направят, та да изгонят разбойниците, и накрая намислили. Решили магарето да стъпи с предните си крака на прозореца, кучето да скочи на гърба на магарето, котаракът да се покатери върху кучето, а накрая петелът да подхвъркне и да качне на главата на котарака. Щом се наредили един върху друг, почнали по даден знак дружно да пеят: магарето заревало, кучето залаяло, котаракът замяукал и петелът закукуригал. После разбили прозореца, стъклата звънко се разхвърчали и четиримата побратими се втурнали в стаята. Като се разнесла тази оглушителна врява, разбойниците помислили, че е влетял зъл дух, скочили от местата си и в безмерен страх се разбягали из гората.

Седнали четиримата побратими около трапезата, благодарни и на останалата храна, и яли така, като че занаят ги чака цял месец глад, та трябва да си подложат добре.

Заситили се четиримата музиканти, угасили свещите и потърсили

място за спане – всеки според нрава и желанието си: магарето легнало на бунището, кучето зад вратата, котаракът на печката, пълна с топла пепел, а петелът качнал на покрива. И тъй като били уморени от дългия път, скоро заспали.

Минало полунощ. Видели разбойниците отдалеко, че в къщата вече не свети и всичко изглежда мирно и тихо. И главатарят рекъл:

– Не биваше чак толкова да се плашим.

Изпратил одного да види какво става в къщата. Пратеникът заварил всичко мирно и тихо, влязъл в кухнята и рекъл да запали една свещ. Като видял очите на котарака, които светели като живи въглени, той доближил до тях клечка и се навел да подуха с уста, та да я запали по-лесно. Но котаракът не разбирал от шега, скокнал, зафучал, запръскал слюнки и му изподрал лицето. Разбойникът загубил ума и дума от страх и хукнал към вратата, но там скокнало кучето и го ухапало за крака. А като бягал през двора покрай бунището, магарето в добавка му дало един здрав ритник със задните си копита. Петелът пък, разбуден и разсънен от врявата, изкукуригал от покрива.

Тичал разбойникът с всички сили, върнал се при главатаря и рекъл:

– Олеле, в къщата се е настанила една отвратителна вещица: зафуча насреща ми и ми изподра лицето с дългите си нокти, пред вратата стоеше един мъж с нож в ръка и ме ръгна в краката, на двора пък лежеше някакво черно чудовище и ме удари с тежка бухалка, а горе на покрива стоеше съдията и викаше: „Дайте ми го тоя хайдук!“ И аз гледах да офейкам колкото се може по-бързо.

Оттогава разбойниците не посмели вече да прекрачат прага на къщата си. На четиримата бременски градски музиканти пък толкова им харесало, че дори не помислили да си вървят. А на пратеника на главатаря още му тракат зъбите от това, което разправи на другарите си.

КРАЙ

Brüder Grimm
Die Bremer Stadtmusikanten

Източник: <http://bezmonitor.com>

Сканиране и разпознаване: Виктор, 2003

Публикация: Най-хубавите приказки на Братя Грим, издателство „Отечество“, София,
1996

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2287>]